

підприємства (залежно від галузевих особливостей), типу виробництва, рівня спеціалізації, концентрації та кооперації, характеристик виробничого потенціалу, наявності (відсутності) науково-технічного потенціалу, рівня розвитку управління, рівня кваліфікації персоналу тощо.

Отже, перевагами стратегічного підходу до управління організацією є: забезпечення спрямованості всього підприємства на ключовий аспект стратегії; чітке реагування менеджерів на нові зміни, можливості і загрозливі тенденції; можливість оцінки альтернативних варіантів капітальних вкладень і розширення персоналу (розумне перенесення ресурсів у стратегічно обґрунтовані і високо ефективні проекти); можливість об'єднання рішень керівників усіх рівнів управління, пов'язаних зі стратегією; створення середовища, що сприяє активному керівництву і протидіє тенденціям, які можуть привести лише до пасивного реагування на зміну ситуації.

Список використаних джерел

1. Новіков Б. В. Основи адміністративного менеджменту : навч. посіб. / Новіков Б. В., Сініок Г. Ф., Круш П. В. – К. : Центр навчальної літератури, 2004. – 560 с.
2. Немцов В. Д. Менеджмент організацій : навч. посібник / Немцов В. Д., Довгань Л. Є., Сініок Г. Ф. – К. : ТОВ «УВПК «Екс об», 2002. – 392 с.
3. Освітньо-професійні програми підготовки спеціаліста, магістра галузі знань 0306 «Менеджмент і адміністрування».– К. : Галузевий стандарт вищої освіти, 2011.– 171 с.
4. Козловський В. О. Інноваційний менеджмент : навчальний посібник / Козловський В. О. – Вінниця : ВНТУ, 2007. – 210 с.
5. Шморгун Л. Г. Менеджмент організацій : навч. посіб. / Шморгун Л. Г. – К. : Знання, 2010. – 452 с.
6. Кіндрацька Г. І. Стратегічний менеджмент : навч. Посіб./Кіндрацька Г. І. – К. : Знання, 2006. – 366 с.

Степан КАРАБАНИК

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

(аспірант, науковий керівник: д.держ.упр., доцент, професор кафедри менеджменту та публічного управління Толуб'як В.С.)

САМОФІНАНСУВАННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Одним з основних методів фінансово-кредитного забезпечення інноваційної взаємодії між структурними елементами господарюючих суб'єктів є метод самофінансування. Цей метод можна розглядати достатньо широко, в тому числі і в плані інвестиційно-інноваційного

розвитку забезпечення ресурсами для будівельних організацій.

Самофінансування – це фінансова стратегія управління суб'єкта господарської діяльності власними доходами і надходженнями у грошовій формі відповідного цільового призначення з метою акумулювання капіталу, достатнього для фінансування розширеного відтворення [1, с. 135].

Самофінансування пов'язано з новим поняттям пошуку і вибору інвестицій, в тому числі і в інноваційній сфері, генезис якої пов'язаний з існуванням, функціонуванням і розвитком інновацій, інноваційної діяльності, інноваційних процесів, циклів, тощо. У зв'язку з цим самофінансування розглядається в більш широкому сенсі, що розкриває здатність до розвитку, як окремих організацій, так і господарської системи в цілому на рівні держави, регіону, галузі.

Для потенційних інвесторів та суб'єктів господарювання надзвичайно важливо мати результати аналізу усіх видів діяльності, насамперед інвестиційної та фінансової. На основі бухгалтерської та фінансової звітності суб'єктів господарювання, аналізу існуючих методик проведення фінансового аналізу структури джерел фінансування пропонується система показників щодо оцінки та аналізу інвестиційних ресурсів суб'єктів господарювання. Насамперед це стосується існуючих форм звітності. У світовій практиці відома значна кількість показників, які використовуються для оцінки фінансового стану підприємства. На думку автора, слід оцінювати потребу в інвестиційних ресурсах підприємства за даними форм звітності (ф. № 1 «Баланс», ф. № 2 «Звіт про фінансові результати», ф. № 3 «Рух грошових коштів») у динаміці за кілька років з урахуванням змін на початок та кінець року, або в цілому за рік. Окрім того, коефіцієнтний аналіз дозволить встановити зв'язок між різними формами фінансової звітності [3].

Проблема фінансово-кредитного забезпечення інноваційного розвитку методом самофінансування полягає в «портфельній» структурі розподілу обмежених інвестицій між елементами організації. Така постановка питання призводить до того, що частина інноваційних об'єктів виявляється в ситуації недостатнього забезпечення інвестиційними ресурсами. Така неузгодженість інноваційних потреб і можливостей самофінансування є головним фактором, що призводить до нестабільності інноваційної взаємодії підрозділів організації. Щодо інноваційних активів і проектів при визначенні потреби в ресурсі самофінансування потрібно оцінювати не тільки фінансову або загальну економічну ефективність, але і науково-технічний рівень господарюючого суб'єкта.

Інноваційна еволюція господарюючого суб'єкта відбувається в певному діапазоні, який, з огляду на якість обмеженості ресурсів, можна назвати монетарним. Межі цього діапазону задаються розміром грошової маси, споживаної господарюючим суб'єктом за певний період і величиною віддачі на вкладені інвестиції (власні, змішані, позикові). В цьому випадку

потенціал інституційних змін організації буде схильний до динаміки.

З позиції прийняття рішення про інноваційне перетворення, самофінансування як процес має три складові:

а) самостійне рішення організації про застосування інструментів самофінансування як розподіл зусиль між традиційним продуктом і інновацією;

б) рішення державних органів щодо інвестування в зростаючі або стагнуючі підприємства, тоді з'являється поняття змішаного фінансування;

в) розміщення кредитними організаціями своїх капіталів між реальним і фінансовими секторами економіки (традиційні банківські кредити).

Для забезпечення ефективної діяльності організації, враховуючи процес і структуру самофінансування, її інноваційна адаптація відображає можливість відтворення всіх функцій (в тому числі матеріально-технічного забезпечення ресурсами), обумовлених інноваційним розвитком цієї організації.

Отже, вирішення проблем вибору інноваційного вектора розвитку будівельних організацій вимагає забезпечення тотожності цілей фінансової та інноваційних стратегій. Це дозволить здійснювати узгоджену і збалансовану взаємодію всіх інструментів фінансово-кредитного забезпечення інноваційного розвитку. Самофінансування дозволить протидіяти мінливим зовнішнім впливам, що в свою чергу робить будівельну організацію фінансово стійкою і надійною.

Список використаних джерел

1. Микитюк П. П. Інвестиційно-інноваційний менеджмент : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / П. П. Микитюк. – Тернопіль : Економічна думка ТНЕУ, 2015. – 452 с.

2. Оверчук А. В. Теоретичні аспекти фінансового планування [Електронний ресурс] / А. В. Оверчук // Вісник Житомирського державного технологічного університету. Сер. : Економічні науки. – 2014. – № 1. – С. 99–106. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vzhdtu_econ_2014_1_15.

3. Паламарчук В. П. Організація управління рухом грошових коштів суб'єкта господарювання [Текст] / В. П. Паламарчук, П. М. Рендович // Актуальні проблеми корпоративних фінансів та фінансових ринків в умовах глобалізації : зб. тез доп. Всеукр. наук.-практ. конф. студ., аспірантів, молод. вчених [м. Тернопіль, 12 квіт. 2016 р.] / відпов. за вип. О. В. Кнейслер ; уклад. : Т. В. Письменна, П. М. Партика. – Тернопіль : ТНЕУ, 2016. – С. 69–71.